

PAYSAGE LANGOUREUX

BRANKO RUDOLF

*Po zelenem sem travniku šel
med temnimi gorami —
in sem videl zamaknjeni dvor
v pomladanski, tihi omami.
Dišav in nemirnih slutenj prepoln je bil zrak
in veter je cvetje osul — kot pisan oblak.*

*A vonj preteklosti bil je z menoj
in kri mi je pela,
in v čaru spomina se je spremenila
vsa cvetoča dežela.
Zamaknil sem bil se nekoč ob pokrajini tej
ko zelenje tiho je teklo iz težkih vej.*

*Opojen duh zrelosti (— smrti glas)
je dehtel od grude
in sonca blesteči, razkošni kras
zažarel mi je v ude
ko zlati valovi žita ob poti
zibaje se v dan so zoreli žetvi naproti.*

*In v moji duši spomin se je vžgal
na topli ta čas,
da vsak tresljaj je v meni ostal
vsaka kretnja, vsak glas.
V tej tihi dolini, od drevja obdani,
se zdi mi, da hodiš kot takrat mi zopet ob strani.*

*In mene prešinja tok zmagovit
radosti skeleče, —
spet vidim strasti nemirni odsvit,
ki v očeh ti trepeče.
In sonce boža, ko daleč zahaja,
rjavi val mehkih las, ki obraz ti obdaja.*

*Poln težke sladkosti je čas dozorel
in opojna dremota, —
le čuti — topel val je prešel
preko belega pota.
V tišini, ko nama skupaj molčijo koraki,
naju nihče ne vidi — le gore in beli oblaki.*

.

*In sedaj — jaz iščem v globeli doline
če drevesne koture
so hranile moje žive spomine
najslajše te ure.
Takrat široki svet je žarel — za nas dvoje.
A norec, kdor spet bi imeti hotel
kar za vedno prešlo je.*

*Med ono uro in to je prepad —
a ti misliš spet name.
Iz daljave pogled tvoj kakor takrat
spet upira se vame.
Razločno čutim tvoj lepi obraz pred seboj,
najslajša strahota — strast in nemir sta s teboj.*

*Po zelenem travniku grem
med temnimi gorami,
in ognjenosladek spomin
se bolešno mi drami —
kakor zbuja strahove v oknih malega grada
rožnorumeni večer, ki nalahno pada.*

SPEČI APOLO

MIRAN JARC

*Kadar Apolo strune je prebiral,
je človek onemel, še zver obstala
je krotka, reka tek je zadržala,
ves svet je od lepote tih zamiral.*

*Iz pesmi šlo je sonce v kri in soke,
razvneto so objela se telesa,
prečaral stvarstvo pesnik je v nebesa,
razpel nad zemljo mavrične oboke ...*

*Zdaj skrivoma samo še samotar
prisluhne pesmi, kot bi pil napoj
iz reke smrti ... Plašen se zbudi*

*kot mesečnik: Joj, kakšen je vihar
ves svet pomračil! Nem se vda: ta boj
bo pogasila le človeška kri.*